РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

7 юни 2007 година *

По дело C-278/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Bundesverwaltungsgericht (Германия) с акт от 18 май 2006 г., постъпил в Съда на 26 юни 2006 г., в рамките на производство по дело

Manfred Otten

срещу

Landwirtschaftskammer Niedersachsen,

в присъствието на:

Jonny Kück

и

Vertreterin des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

* — Език на производството: немски.

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: г-н R. Schintgen, председател на състав, г-н A. Borg Barthet и г-н M. Ilešič (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 март 2007 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Otten, от адв. G.-W. Bieniek, Rechtsanwalt,

— за Landwirtschaftskammer Niedersachsen, от г-жа H. Steggewentz, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н M. Lumma и г-н C. Blaschke, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н J. Schieferer, г-н F. Erlbacher и г-жа H. Tserepa-Lacombe, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 3950/92 на Съвета от 28 декември 1992 година за въвеждане на допълнителен налог в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 405, стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 1256/1999 на Съвета от 17 май 1999 година (ОВ L 160, стр. 73, наричан по-нататък „Регламент № 3950/92“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Otten, бивш арендатор на земи, принадлежащи към стопанство за производство на мляко, и Landwirtschaftskammer Niedersachsen (Земеделска камара на Долна Саксония), във връзка с прехвърлянето на референтно количество мляко или млечни продукти на арендодател, като последният, който няма качеството на производител на мляко или млечни продукти, прехвърля на свой ред споменатото количество с посредничеството на държавна служба за продажба във възможно най-кратък срок на трето лице, което притежава това качество.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Поради постоянния дисбаланс между търсенето и предлагането в сектора на млякото, през 1984 г. е въведен режим на допълнителен налог върху млякото с член 5в от Регламент (ЕИО) № 804/68 на Съвета от 27 юни 1968 година относно общата организация на пазара на мляко и млечни продукти (ОВ L 148,

стр. 13), изменен с Регламент № 856/84 на Съвета от 31 март 1984 година (ОВ L 90, стр. 10). Съгласно тази разпоредба допълнителният налог се дължи за количествата мляко, които надхвърлят определено референтно количество.

4 Общите правила за прилагането на допълнителния налог са определени с Регламент (ЕИО) № 857/84 на Съвета от 31 март 1984 г. за приемане на общи правила за прилагане на налога, посочен в член 5в от Регламент № 804/68 в сектора на млякото и млечните продукти (ОВ L 90, стр. 13).

5 Регламент № 857/84 е отменен с Регламент № 3950/92, който продължава срока на този режим на допълнителен налог до 1 април 2000 г., въпреки че първоначално той е трябвало да се прилага до 1 април 1993 г.

6 Член 7, параграф 2 от Регламент № 3950/92 предвижда:

„Когато няма съгласие между страните, в случаите на договори за аренда, чийто срок изтича и за които няма възможност да бъдат продължени при подобни условия или в случаи със сходни правни последици, свободните референтни количества на съответните стопанства се прехвърлят изцяло или частично на производителите, които ги поемат, в съответствие с разпоредбите, които са приети или следва да бъдат приети от държавите-членки, като се вземат предвид законните интереси на страните.“ [неофициален превод]

7 Член 8 от същия регламент гласи:

„С цел успешно преструктуриране на производството на мляко или за да се подобри състоянието на околната среда, държавите-членки могат да приложат една или повече от следните разпоредби, в съответствие с подробни правила, които следва да приемат, като вземат предвид законните интереси на страните:

[...]

б) да определят на базата на обективни критерии условията, при които в началото на определен дванадесетмесечен период производителите могат да получат срещу заплащане преразпределяне от страна на компетентната институция или определен от нея орган на референтни количества, които са окончателно освободени в края на предшестващия дванадесетмесечен период от други производители, срещу плащането — на една или повече ежегодни вноски — на обезщетение, равно по размер на посоченото по-горе плащане;

[...]

д) след подаване на заявление от страна на производителя до компетентната институция или определен от нея орган да разрешават окончателното прехвърляне на референтните количества без прехвърляне на съответната земя или обратното, с цел подобряване структурата на производството на мляко на ниво стопанство или разширяване на производството.

[...]“ [неофициален превод]

8 Член 9 от Регламент № 3950/92 предвижда:

„За целите на настоящия регламент:

[...]

в) „производител“ е земеделски стопанин, физическо или юридическо лице или сдружение от физически или юридически лица, чието стопанство се намира в рамките на географската територия на държава-членка:

— който продава мляко или други млечни продукти директно на потребителя

и/или

— който доставя на купувача;

[...]“ [неофициален превод]

Национална правна уредба

9 Режимът на прехвърляне на референтните количества доставки на мляко и млечни продукти е уреден с Наредбата относно прилагането на допълнителния налог (Zusatzabgabenverordnung) от 12 януари 2000 г. (BGB1. 2000 I, стр. 27, наричана по-нататък „Наредбата ZAV“), влязла в сила на 1 април 2000 г.

10 Съгласно Наредбата ZAV, референтните количества могат да бъдат продавани само на три дати годишно, а именно на 1 април, 1 юли и 30 октомври, с посредничеството на държавна служба за продажба съгласно точно определена процедура, която не взема предвид площта на земите, предназначени за стопанство за производство на мляко.

11 Тъй като договорът за земеделска аренда по главното производство е сключен преди 1 април 2000 г., § 7, алинея 1, първо изречение от Наредбата относно гарантираните количества мляко (Milchgarantiemengenverordnung) от 25 май 1984 г. (BGBl. 1984 I, стр. 720), изменен с Тридесет и трета наредба за изменение от 25 март 1996 г. (BGBl. 1996 I, стр. 535), следва да се прилага във връзка с § 12, алинея 2, първо изречение от Наредбата ZAV. По силата на § 7, алинея 1, първо изречение от Наредбата относно гарантираните количества мляко референтното количество следва да се върне на арендодателя в случай на изтичане на срока на земеделската аренда.

12 Когато референтно количество е прехвърлено на арендодател, който не притежава качеството на производител, § 12, алинея 2, първо изречение от Наредбата ZAV налага да се удържат 33 % от това количество в полза на резерва на провинцията.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

13 През 1974 г. праводателят на г-н Otten сключва с г-н Kück договор за земеделска аренда на земи с площ 4,1862 хектара за неопределен срок с цел производство на мляко.

14 През 1984 г. в рамките на установяването на системата на допълнителните налози в тежест на производителите на мляко, надхвърлящи референтните количества, които са им разпределени, на праводателя на г-н Otten е било разпределено определено референтно количество за тази площ, наета за производство на мляко.

15 През 2000 г. г-н Otten и г-н Kück са прекратили с действие от 1 януари 2001 г. договора за аренда, който ги е обвързвал. Така стопанството се връща на г-н Kück на същата тази дата.

16 По искане на г-н Kück, с административно решение от 14 февруари 2001 г., изменено на 27 април 2001 г., Landwirtschaftskammer Hannover (Земеделска камара на Ханновер) потвърждава, че му е прехвърлено референтно количество от 9 315 kg. Landwirtschaftskammer Hannover е решила също така да се изземе референтно количество от 4 588 kg, за да бъде прибавено към резерва на провинцията, с мотива, че г-н Kück не е производител.

17 Г-н Otten подава жалба срещу това решение, която е отхвърлена от Landwirtschaftskammer Hannover.

18 Тогава г-н Otten подава жалба до Verwaltungsgericht Stade (Административен съд на Stade), който отменя тези административни решения.

19 С решение от 16 март 2005 г. Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht (Апелативен административен съд на Долна Саксония) отхвърля въззивната жалба, подадена от Landwirtschaftskammer Niedersachsen. Niedersächsisches Oberverwaltungsgericht счита, че когато изтече договорът за земеделска аренда

на стопанства, използвани за производство на мляко, съответстващото референтно количество се връща на арендодателя само ако самият той е производител или прехвърли земите незабавно на друг производител.

20 Landwirtschaftskammer Niedersachsen подава касационна жалба („Revision“) до Bundesverwaltungsgericht [Федерален административен съд].

21 Bundesverwaltungsgericht счита, че съгласно тълкуването на Съда в Решение от 20 юни 2002 г. по дело Thomsen (C-401/99, Recueil, стр. I-5775) временно придобиване от арендодател, който не притежава качеството на производител, било винаги възможно, доколкото, от една страна, това придобиване е временно и е счетено за необходимо от националното законодателство и от друга страна — води до ново прехвърляне на арендата на арендатор, който има качеството на производител. Крайният резултат от тези две прехвърляния съгласно тълкуването на посоченото решение, направено от препращащата юрисдикция, е разглеждан като една единствена операция по прехвърляне на референтното количество от един производител на друг производител (Решение по дело Thomsen, посочено по-горе, точка 43).

22 Това тълкуване следвало да бъде прилагано и по делото в главното производство, където прехвърлянето на земите в рамките на втората операция по прехвърляне и по силата на новата национална правна уредба е отделно от прехвърлянето на референтните количества.

23 Освен това съгласно това тълкуване референтните количества са използвани за целите на производството или предлагането на пазара на мляко по такъв начин, че арендодателят, който не е производител, не може да извлече чисто финансови предимства, позовавайки се на пазарната стойност на тези количества (Решение от 20 юни 2002 г. по дело Mulligan и др., C-313/99, Recueil стр. I-5719, точка 30 и Решение по дело Thomsen, посочено по-горе, точка 39, както и в този смисъл Решение от 13 април 2000 г. по дело Karlsson и др., C-292/97, Recueil стр. I-2737, точка 57).

24 При тези условия Bundesverwaltungsgericht решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли член 7, параграф 2 от Регламент № 3950/92, [...] да се тълкува в смисъл, че при изтичането на срока на земеделската аренда на стопанство за производство на мляко или на земи, използвани за производство на мляко, определените им референтни количества могат също да се върнат на арендодателя в случая, в който самият той не е и няма да става производител, но прехвърли с посредничеството на държавна служба за продажба референтното количество в най-кратки срокове на трето лице, което притежава това качество?“

По преюдициалния въпрос

25 Със своя въпрос препращащата юрисдикция пита дали член 7, параграф 2 от Регламент № 3950/92 следва да бъде тълкуван в смисъл, че при изтичането на срока на земеделската аренда на стопанство за производство на мляко определеното му референтно количество може да се върне на арендодателя, доколкото той, без да е производител и без да има намерение да става такъв, прехвърли с посредничеството на държавна служба за продажба споменатото количество в най-кратки срокове на трето лице, което притежава това качество.

26 Като начало следва да се припомни, че от общия смисъл на общностната правна уредба в областта на допълнителния налог върху млякото произтича, че едно референтно количество може по принцип да бъде разпределено на земеделски стопанин само доколкото той притежава качеството на производител (вж. в този смисъл по-конкретно Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Kibler, C-275/05, Recueil, стр. I-10569, точка 21 и цитираната съдебна практика).

27 В действителност в съответствие с член 7, параграф 2 от Регламент № 3950/92 при изтичането на срока на земеделска аренда на стопанство за производство на мляко определеното му референтно количество може по принцип да се върне изцяло или частично на арендодателя само ако той има качеството на производител по смисъла на член 9, буква в) от споменатия регламент (Решение по дело Thomsen, посочено по-горе, точка 41).

28 При тези условия временно придобиване на референтните количества от арендодател, който няма качеството на производител, се допуска с оглед на общностното право само доколкото то е необходимо и е с възможно най-кратка продължителност (вж. в този смисъл Решение по дело Thomsen, посочено по-горе, точка 43).

29 Така че това тълкуване е приложимо по делото в главното производство. На първо място, от шесто съображение от Регламент № 1256/1999 произтича, че държавите-членки могат да организират прехвърлянето на референтни количества и по други начини освен чрез индивидуални сделки между производителите. На второ място, от точка 43 от Решение по дело Thomsen, посочено по-горе, произтича, че временното разпределяне на референтни количества за дълъг период на арендодатели, които не смятат да стават производители, противоречи, от една страна, на общия смисъл на общностната правна уредба относно допълнителния налог върху млякото и от друга страна — на принципа, че референтно количество не може да бъде разпределяно на земеделски стопанин, който няма качеството на производител на мляко.

30 Обстоятелството, че по делото в главното производство прехвърлянето на референтното количество е отделено от прехвърлянето на стопанството, не е от естество да повлияе на посоченото тълкуване.

31 В действителност съгласно постоянната практика на Съда, дори референтното количество по принцип да се прехвърля само чрез прехвърляне на стопанството, за което е предназначено, при условие че това прехвърляне

спазва формите и условията, предвидени в член 7 от Регламент № 3950/92, остава обстоятелството, че референтните количества могат да бъдат прехвърляни без стопанствата в случаите на дерогация, предвидени от общностното право (вж. в този смисъл Решение по дело Mulligan, посочено по-горе, точка 27 и цитираната съдебна практика).

32 В тази връзка следва да се посочи, че член 8, букви б) и д) от Регламент № 3950/92 позволява на държавите-членки да приемат самостоятелно или съвместно една или повече от посочените мерки, но не им разрешава да приемат нов тип разпоредби в тази област (Решение от 14 октомври 2004 г. по дело Испания/Комисия, C-173/02, Recueil, стр. I-9735, точка 26).

33 В действителност държавите-членки могат, в съответствие с член 8, буква б) от Регламент № 3950/92 и с цел успешно преструктуриране на производството на мляко или подобряване на състоянието на околната среда, да определят на базата на обективни критерии условията, при които в началото на даден дванадесетмесечен период компетентната институция или определен от нея орган може да преразпредели на производителите срещу заплащане референтни количества, окончателно освободени от други производители в края на предшестващия дванадесетмесечен период.

34 В приложение на член 8, буква д) от Регламент № 3950/92 държавите-членки могат да разрешат след подаване на заявление от страна на производителя до компетентната институция или определен от нея орган окончателното прехвърляне на референтно количество без съответното му стопанство.

35 Следователно общностният законодател е разгледал възможността за прехвърляне на референтно количество на производител с посредничеството на държавна служба за продажба, без да бъде прехвърлено стопанството, за което то е определено.

36 Предходното тълкуване не се поставя под въпрос от точки 42 и 43 от Решение по дело Thomsen, посочено по-горе, което се отнася до прехвърлянето на референтни количества с оглед на площта на земите, предназначени за стопанство за производство на мляко, тъй като от посоченото решение не следва, че арендодателят не може да прехвърли на трето лице производител референтното количество без стопанството, което е свързано с него, с посредничеството на държавна институция за продажба във възможно най-кратък срок след изтичането на срока на договора за аренда.

37 Обстоятелството, че по делото в главното производство определеното на стопанство за производство на мляко референтно количество се връща временно на арендодателя, който няма качеството на производител, не е определящо, доколкото това положение не е с голяма продължителност и въпросното референтно количество е прехвърлено в най-кратки срокове на трето лице, което притежава действително качеството на производител.

38 Следователно временно придобиване на определено на едно стопанство референтно количество от страна на арендодател, който няма качеството на производител, с цел да го прехвърли на държавна служба за продажба на референтни количества, за да може последната да го продаде във възможно най-кратък срок на производители, не може да бъде разглеждано като противоречащо на член 7, параграф 2 от Регламент № 3950/92.

39 Това тълкуване е впрочем съвместимо с главната цел на посочената разпоредба от Регламент № 3950/92, съгласно която референтните количества не могат да бъдат разпределяни на лица, желаещи да извлекат чисто финансово предимство от разпределяне (вж. в този смисъл Решение по дело Thomsen, посочено по-горе, точка 45).

40 С оглед на изложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 2 от Регламент № 3950/92 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че с изтичането на срока на земеделска аренда на

стопанство за производство на мляко определеното му референтно количество може да се върне на арендодателя, доколкото той, без да е производител и без да има намерение да става такъв, прехвърли с посредничеството на държавна служба за продажба посоченото количество в най-кратки срокове на трето лице, което притежава това качество.

По съдебните разноски

41 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 3950/92 на Съвета от 28 декември 1992 година за въвеждане на допълнителен налог в сектора на млякото и млечните продукти, изменен с Регламент (ЕО) № 1256/1999 на Съвета от 17 май 1999 година, следва да бъде тълкуван в смисъл, че при изтичането на срока на земеделска аренда на стопанство за производство на мляко определеното му референтно количество може да се върне на арендодателя, доколкото той, без да е производител и без да има намерение да става такъв, прехвърли с посредничеството на държавна служба за продажба посоченото количество в най-кратки срокове на трето лице, което притежава това качество.

Подписи